

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) R. M.**, a **b) L. M.**, oba zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2019, č. j. CPR-23370-9/ČJ-2018-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, č. j. 4 A 42/2019 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. KRPA-149972-49/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci a) podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila podle § 118 odst. 1 téhož zákona dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců od okamžiku, kdy žalobce a) pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně určila žalobci a) podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky, a to 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a), zčásti rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdila a v části týkající se doby, po kterou nelze žalobci a) umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rozhodnutí o správním vyhoštění změnila tak, že tato doba činí 6 měsíců.

II.

[3] Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud ve shodě se správními orgány shrnul, že žalobce a) pobýval na území České republiky bez víza a oprávnění k pobytu v době od 28. 2. 2016 do 19. 4. 2016. Nevycestoval ve lhůtě stanovené mu v rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu (proti němu podal odvolání a následně i žalobu s žádostí o přiznání odkladného účinku) a včas nepožádal ani o vízum za účelem strpení. K délce doby správního vyhoštění, kterou žalobce a) také v žalobě rozporoval, městský soud doplnil, že na rozdíl od správního orgánu prvního stupně žalovaná, která dobu správního vyhoštění zkrátila z 12 měsíců na 6 měsíců, nepřihlížela k předchozímu trestnímu odsouzení žalobce a) jako k přitěžující okolnosti. Stanovenou dobu správního vyhoštění v délce 6 měsíců považoval městský soud za přiměřenou též vzhledem k tomu, že na území České republiky pobýval žalobce a) nelegálně více než 50 dní. Napadané rozhodnutí konečně městský soud shledal za přiměřené i z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a). Ani překážky vycestování nebyly v případě žalobce a) dány a i v tom městský soud přisvědčil závěrům žalované.

III.

[5] Žalobce a) (dále již jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok, kterým bylo stanoveno, že mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců.

[6] Stěžovatel shodně jako v žalobě nesouhlasí s délkou doby, po kterou mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Má za to, že poté, co Ministerstvo vnitra rozhodlo o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, nepostupoval tak, aby to naplnilo „*podstatu přestupku, že jsem na území České republiky pobýval bez platného povolení k pobytu*“. Rekapituluje skutkové okolnosti případu a zdůrazňuje, že ač si je vědom, že nemůže zůstat na území České republiky, čemuž nasvědčuje skutečnost, že sám požádal o výjezdní vízum, dobu 6 měsíců správního vyhoštění považuje za nepřiměřeně dlouhou a nespravedlivou. Opakuje, že rozhodnutí městského soudu o tom, že se jeho žalobě směřující proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepřiznává odkladný účinek, obdržel prostřednictvím svého zástupce dne 30. 3. 2016. Dne 11. 4. 2016 se proto dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, byl však přijat až dne 19. 4. 2016. V tento den již byl zadržen a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění, ač při předchozí návštěvě Ministerstva vnitra dne 11. 4. 2016 na skutečnost, že pobývá na území České republiky nelegálně, nebyl upozorněn.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ve svém postupu neshledává pochybení, postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost stěžovatele obsahuje jedinou kasační námitku, jež je však velmi strohá. Spočívá v tvrzení, že doba 6 měsíců správního vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá a nespravedlivá. V kasační stížnosti však chybí uvedení pochybení, jichž se při posouzení věci, ať již po skutkové či právní stránce, měl městský soud dopustit. Důvody, pro něž stěžovatel považuje stanovenou dobu, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, za nepřiměřeně dlouhou a nespravedlivou a důvody, pro něž považuje závěry městského soudu o této otázce za nesprávné, nejsou v kasační stížnosti obsaženy.

[11] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, což jinými slovy znamená, že je věcí účastníka řízení (stěžovatele) tvrdit takové pro věc podstatné skutečnosti, jež podporují jeho návrh (zde požadavek na zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí) a jež jsou natolik konkrétní, že mohou být podkladem pro následný přezkum napadeného rozsudku kasačním soudem. Není totiž povinností kasačního soudu za stěžovatele vyhledávat či domýšlet jeho argumentaci, která by opodstatňovala následné vyhovění jeho kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95). Z uvedeného důvodu se v nynější věci i Nejvyšší správní soud může k obsahu kasační stížnosti vyjádřit pouze a jen v té míře obecnosti, již mu umožňuje jediná formulovaná kasační námitka.

[12] Jak právě uvedeno, stěžovatel brojil pouze proti délce doby správního vyhoštění, kterou považuje za nepřiměřeně dlouhou a nespravedlivou, aniž však uvádí důvody tohoto obecného tvrzení. Nutno zdůraznit, že uvedenou otázkou se městský soud zabýval, a to zejména v odstavcích 20., 21., ale též 22. napadeného rozsudku. Před ním se k délce doby správního vyhoštění vyjadřovaly ve správních rozhodnutích také správní orgány obou stupňů (viz strana 10 rozhodnutí o správním vyhoštění a zejména strana 5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná původně stanovenou dobu správního vyhoštění v délce 12 měsíců zkrátila na 6 měsíců). Žalovaná, stejně jako i poté městský soud přihlédly ke skutkovým okolnostem stěžovatelova případu (viz odstavec [4]), délce jeho pobytu na území České republiky bez víza a bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, a přiměřenost správního vyhoštění posoudily i z hlediska možného zásahu do soukromého a rodinného života. Těmto závěrům nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, a lze tak pro přehlednost odkázat na shora označené, přiléhavé, pasáže jak napadeného rozhodnutí, tak zejména napadeného rozsudku.

[13] Stěžovatel nezpochybňoval, že v době od 28. 2. 2016 do 19. 4. 2016 se nacházel na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud dovodily, že ve stěžovatelově případě jsou dány důvody pro postup podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě zákon o pobytu cizinců umožňuje stanovit dobu, po kterou nelze umožnit cizinci pobyt na území členských států Evropské unie v délce až 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze uvedenou maximální dobou zákazu vstupu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55, či ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36). Výkon správního uvážení (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) v takovém případě musí nalézt odraz v odůvodnění správního rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz např. rozsudek kasačního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 2005). V opačném případě je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73). V souzené věci však úvahy o délce správního vyhoštění ve správních rozhodnutích nechybí a tyto zjevně nejsou ani v rozporu s požadavky shora vyloženými.

[14] Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje v souzené věci stanovení doby správního vyhoštění v délce 6 měsíců za překročení mezí či zneužití správního uvážení ze strany správních orgánů. Ostatně stejný závěr implicitně vyplývá i z napadeného rozsudku. I městský soud považoval dobu uloženého správního vyhoštění v délce 6 měsíců stanovenou žalovanou za přiměřenou skutkovým okolnostem stěžovatelovy věci a za dostatečně odůvodněnou.

[15] Správní orgány i městský soud vyšly z toho, že dne 28. 1. 2016 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým bylo stěžovateli zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož mu byla stanovena povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů, byl stěžovatel povinen tak učinit do 27. 2. 2016. Ode dne následujícího již pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a bez víza. Jakkoliv správní orgán prvního stupně nejprve při stanovení doby správního vyhoštění v délce 12 měsíců vyšel chybně ze skutečnosti, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně již od 29. 1. 2016 (ode dne následujícího po právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu) a nadto přihlédl i ke stěžovateli trestnímu odsouzení ze přečin a vzhledem k tomu také stanovil dobu správního vyhoštění v délce 12 měsíců, tyto závěry následně korigovala žalovaná v napadeném rozhodnutí. V důsledku toho zkrátila dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců. Na rozdíl od správního orgánu prvního stupně již nebrala při stanovení délky správního vyhoštění v potaz stěžovatelovo předchozí trestní odsouzení za přečin. V době rozhodování správních orgánů již byl tento jeho přečin zahlazen. I proto považoval městský soud úvahy žalované při stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie za přiměřené. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje, správní orgány meze správního uvážení při stanovení doby správního vyhoštění nepřekročily ani správního uvážení nezneužily (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud tedy jen pro úplnost dodává, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídít cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na daném území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41).

[17] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že napadený rozsudek je zákonný, městský soud se při přezkumu napadeného rozhodnutí v části, týkající se doby správního vyhoštění nedopustil žádných pochybení, k nimž by musel kasační soud přihlédnout z úřední povinnosti, a ani stěžovatelova nekonkrétní kasační námitka směřující k délce doby správního vyhoštění z důvodů výše vyložených nemůže najít opodstatnění.

VI.

[18] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu